

The Holy See

MSZA ŚWIĘTA I BŁOGOSŁAWIENSTWO PALIUSZY DLA NOWYCH ARCYBISKUPÓW METROPOLITÓW W UROCZYSTOŚĆ ŚWIĘTYCH APOSTOŁÓW PIOTRA I PAWŁA

ASYSTA PAPIESKA

HOMILIA OJCA ŚWIĘTEGO FRANCISZKA

*Bazylika Świętego Piotra
Sobota, 29 czerwca 2024 r.*

[Multimedia]

Przyjrzyjmy się dwóm apostołom Piotrowi i Pawłowi - rybakowi z Galilei, którego Jezus uczynił rybakiem ludzi; faryzeuszowi, prześladowcy Kościoła, przemienionemu przez łaskę w ewangelizatora pogan. W świetle Słowa Bożego pozwólmy się zainspirować ich historią, apostołską gorliwością, która naznaczyła drogę ich życia. Gdy spotkali Pana, przeżyli w najpełniejszym tego słowa znaczeniu doświadczenie paschalne - zostali wyzwoleni i *otworzyły się przed nimi drzwi nowego życia*.

Bracia i siostry, w wigilię Roku Jubileuszowego skupmy się właśnie na obrazie *drzwi*. Jubileusz będzie bowiem czasem łaski, w którym otworzymy Drzwi Święte, aby wszyscy mogli przekroczyć próg tego żywego sanktuarium, którym jest Jezus, i w Nim doświadczyć miłości Boga, która ożywia nadzieję i odnawia radość. Również w historii Piotra i Pawła są drzwi, które się otwierają.

Pierwsze czytanie opowiedziało nam historię uwolnienia Piotra z więzienia. Opis ten zawiera wiele obrazów, które przypominają nam doświadczenie Paschy: wydarzenie to ma miejsce podczas Święta Przaśników; Herod przywołuje postać egipskiego faraona; uwolnienie następuje w nocy, tak jak to było w przypadku Izraelitów; anioł daje Piotrowi takie same polecenia, jakie zostały przekazane Izraelowi: wstań szybko, przepasz się, włóż sandały (por. *Dz 12, 7-8; Wj 12, 11*). Jest

to więc opowiadanie o *nowym exodusie*: Bóg uwalnia swój Kościół, uwalnia swój lud, który jest w okowach, i po raz kolejny ukazuje się jako Bóg miłosierdzia, który wspiera go w drodze.

A w tę noc wyzwolenia najpierw w cudowny sposób otwierają się bramy więzienia; następnie mowa o Piotrze i towarzyszącym mu aniele, że „doszli do żelaznej bramy prowadzącej do miasta. Ta otwarła się sama przed nimi” (*Dz 12, 10*). To nie oni otwierają bramę, otwiera się sama. To Bóg otwiera drzwi, to On uwalnia i oczyszcza drogę. Piotrowi – jak słyszeliśmy w Ewangelii – Jezus powierzył klucze królestwa; ale on doświadcza tego, że to Pan pierwszy otwiera drzwi, On zawsze nas uprzedza. A oto ciekawy fakt: drzwi więzienia zostały otwarte mocą Pana, ale Piotr ma potem trudności z wejściem do domu wspólnoty chrześcijańskiej: ten, kto podchodzi do drzwi, myśli, że to duch i nie otwiera mu (por. *Dz 12, 12-17*). Ileż to razy wspólnoty nie uczą się tej mądrości otwierania drzwi!

Również droga Apostoła Pawła jest przede wszystkim doświadczeniem paschalnym. Najpierw zostaje on przemieniony przez Zmartwychwstałego na drodze do Damaszku, a następnie, w nieustannej kontemplacji ukrzyżowanego Chrystusa, odkrywa łaskę słabości: powiada, że kiedy nieomagamy, to właśnie wtedy jesteśmy mocni, ponieważ już nie trzymamy się kurczowo siebie, lecz Chrystusa (por. *2 Kor 12, 10*). Pochwycony przez Pana i z Nim ukrzyżowany, Paweł pisze: „Już nie ja żyję, lecz żyje we mnie Chrystus” (*Ga 2, 20*). Ale celem tego wszystkiego nie jest intymna i pocieszająca religijność – jak to nam dzisiaj ukazują niektóre ruchy w Kościele: duchowość „salonowa”. Przeciwnie, spotkanie z Panem rozpala w życiu Pawła zapał ewangelizacyjny. Jak słyszeliśmy w drugim czytaniu, pod koniec swojego życia oświadcza: „Pan stanął przy mnie i wzmocnił mnie, aby się przeze mnie dopełniło głoszenie [Ewangelii] i aby wszystkie narody [je] posłyszały” (*2 Tm 4, 17*).

Paweł, pragnąc opowiedzieć o tym, jak Pan dał mu bardzo wiele okazji do głoszenia Ewangelii, używa obrazu otwartych drzwi. Tak więc o jego przybyciu do Antiochii wraz z Barnabą jest powiedziane, że „kiedy przybyli i zebrali [miejscowy] Kościół, opowiedzieli, jak wiele Bóg przez nich działał i jak otworzył poganom podwoje wiary” (*Dz 14, 27*). Podobnie, zwracając się do wspólnoty w Koryncie, mówi: „Otarła mi się bowiem wielka i obiecująca brama” (*1 Kor 16, 9*); a pisząc do Kolosan, zachęca ich w następujący sposób: „Módlcie się jednocześnie i za nas, aby Bóg otworzył nam podwoje [dla] słowa, dla wypowiedzenia tajemnicy – Chrystusa” (*Kol 4, 3*).

Bracia i siostry, obydwaj apostołowie, Piotr i Paweł, dostąpili tego doświadczenia łaski. Doświadczyli na sobie działania Boga, który otworzył drzwi ich wewnętrznego więzienia, a także tych prawdziwych więzień, w których byli zamknięci z powodu Ewangelii. Otworzył przed nimi również drzwi ewangelizacji, aby mogli doświadczyć radości spotkania z braćmi i siostrami w rodzących się wspólnotach i nieść wszystkim nadzieję Ewangelii.

I my również w tym roku przygotowujemy się do otwarcia Drzwi Świętych.

Bracia i siostry, dziś arcybiskupi metropolici nominowani w ciągu minionego roku otrzymują paliusz. W jedności z Piotrem i za przykładem Chrystusa, który jest bramą owiec (por. *J* 10, 7), są wezwani do bycia gorliwymi pasterzami, którzy otwierają drzwi Ewangelii i którzy poprzez swoją posługę przyczyniają się do budowania Kościoła i społeczeństwa o drzwiach otwartych.

I pragnę przekazać, z braterską serdecznością, moje pozdrowienia dla Delegacji Patriarchatu Ekumenicznego – dziękuję za przybycie, aby zmanifestować wspólne pragnienie pełnej jedności między naszymi Kościołami. Przesyłam serdeczne pozdrowienia mojemu bratu, mojemu drogiemu bratu Bartłomiejowi.

Niech święci Piotr i Paweł pomogą nam otworzyć Panu Jezusowi drzwi naszego życia, niech wstawiają się za nami, za Rzymem i za całym światem. Amen.